

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

[Του ΖΑΚ ΛΩΡΑΝ]

Ξαπλωμένος επάνω σ' ένα γιγάνι, ο 'Ερνέστος κυττάζει τη γυναίκα του ενώ συγχρόνως χαμνίζει την πίπα του. Το πρόσωπόν του μειδιά μακαρίως από την ευχαρίστησι που αισθάνεται μέσα στη γλυκειά ατμόσφαιρα του σπιτιού του και από την συζυγικήν ευνουχίαν εις την οποίαν πέσει. Έδω και δεκα χρόνια που εινε παντρεμένος, δεν έπαισε ποτέ να εινε ευτυχής, με μιὰ ευτυχία ήσυχη και μονότονη μέσα στην οποία κοιμοίνται οι κατευνασμένες αισθήσεις του και η διάνοιά του ή ναρκομένη από τη καλοπέρασι που δεν την ταραζει καμμία φροντίς, καμμία χίμαιρα.

Η ζωή του κυλά ήσυχά και ανέφελος όπως ο ανοξιότατος ούρανος. Δεν επιθυμεί τίποτα άλλο. Λατρεύει τη γυναίκα του. 'Αλλά κ' εκείνη τον λατρεύει. Ποτέ δεν μιλήσανε σοβαρά μεταξύ τους. — Μάλιστα ούτε την ζηλοτυπεί, διότι δεν έχει κανένα απόλυτος λόγο γι' αυτό. 'Η γυναίκα του του εμπνέει απόλυτον εμπιστοσύνη. 'Εξ άλλου ο 'Ερνέστος είχε π' όφην τον την έξησ αλήθεια.

— Όταν η γυναίκα άπατά τον άνδρα της, σχεδόν πάντοτε αυτός εινε υπεύθυνος. Κάθε άνδρας έχει τη γυναίκα που του αξίζει. Και αυτός εδιάλεξε τη δική του. Με τον ζαλον τον τρόπον την έκανε πρόθυμη γιά όλα. Τώρα δε που εινε αδιάθετος δεν φεύγει από κοντά του, και σχεδόν του χάνει ευχαρίστησι να ύποφέρει γιά να τον περιποιητά εκείνη.

Ένω παρατηρούσε τὰ φράτα ξανθά μαλλιά της και τον χιονόλευκο λαϊκό της, το κομψό της ανάστημα, τη χαριν όλων της των τρώπων 'ο νοός του πήγε στο παρελθόν, το όποιον άργα εξέλεισσαιτι από της φαντασίας του.

Βλέπει τον εαυτόν του εις τον πρώτο καιρό του γάμου τον, όταν ελήψαναν οι δύο τους την Κυριακή εις την έξοχη ζητώντας τη

μοναξιά μαζοιά από τὰ βλέματα του πλήθους. Πόσο αγαπιόντουσαν! Τι όφες τριευντυχημένες είχανε περάσει! Και όλα του εήγαμναν καλά! Το εμπόριόν του ημεγάλανε, ο άρδημός των φίλων του ηξέανε. 'Εγίνετο προσωπικότης, στη μικρή επαρχιακή πόλη που ζούσαν. 'Επι τέλους ο Θεός είχε πλαζουώσει στην καύ θερμή παράκλησί του. Το παιδί του τόσο ποθούσε ειχε έλθει. 'Ενα χαριτωμένο μπεμπέ ξανθό, όλο μπουκιές, που ήτανε ή χαρά του σπιτιού, που ή παρουσία του ήταν ένα διαρκές πανηγύρι. 'Ο 'Ερνέστος τρέφει γι' αυτό το παιδί μεγάλη όνειρα. 'Η φιλοδοξία του ειναι να του άφηση μεγάλη περιουσία και το όνομα έντιμου άνδράπου.

Έπί του παρόντος όμως, δεν παύει να θαυμάζει τη γυναίκα του, με την όποιαν εξακολουθεί να εινε ερωτευμένος όπως την πρώτη μέρα. Καθισμένη κοντά του γράφει ένα γράμμα. Το θεσπέσιο ξανθό κεφάλι της σκύβει και σηκώνεται άλληλοδιαδόχως. "Όλο της το άτομον αποπνέει ένα όρομο τρυφερότητας και ήδονης, το άπειρον εκείνου θέληγτρον της όμοιον γυναικός της όποιος ή καλλονή έχει τελείως αναπτυγθει. 'Από καιρόν εις καιρόν σταματά, φαίνεται ότι σκέπεται ή ρομβίζει. Τά μάτια της που σιάζονται από πυκνές βλεφαρίδες πλέουν εις πέλαγος όρασιτίας και το μειδίμα της έρχεται εις τὰ χείλη. Μια έκφρασις αγνότητος ξέδιανικενει τὰ λεπτά χαρακτηριστικά του προσώπου της. 'Ο 'Ερνέστος έν τούτοις την φράτα...

— Σε ποιον γράφεις, έπι τέλους;
— Στο Ζωρζ.

— 'Α!... Δεν φαίνεται πιά ο καϊμένος ο Ζωρζ. Γράψε του χειριόματα κ' από μένα και πές του νόρηθι καμμία φορά να τὰ πούμε. Πολύ τον έπεθώμισα.

Έκείνη σκύβει πάλι και γράφει:

"Ο άνδρας μου σου στέλνει χειριόματα. 'Ός κ' αυτός αισθάνεται την άπνοσία σου και σε άποζητά... Πές μου, γιατί εισαι τόσο έπιθωμής; Δεν μ' αγαπάς πιά, όχι δεν μ' αγαπάς πιά! Αναγκάζομαι να το πιστέψω...

"Αχ! οι όρκοι των άνδρών! Τό ελησιμόνησε πόσες φορές μου όρκιστηρες... Θωμισου ένα βραδύ που με εχεξ τόσο σφιχτά άγκαλιασμένα στον κήπο κάτω από την περιποκλάδα στο βάθος του μεισανού δρομάκιου. Τι φράσι φεγγάρι που ήτανε! Τι θαυσιμία βραδυά! Τό θημάσαι; Είμαστε μόνοι, είμαστε ευτυχισμένοι!"

- Μά τι έχουμε και κλάμματα τώρα;
- Και άλλο μούθε στο νού, αγάπη μου... Θά σου τό πώ ύστερα.
- Γιατί όχι άμέσως;
- Γιατί αυτά ειναι πράγματα παιδαριώδη, τὰ ξέρεις;
- Χρυσή μου. Πές στο Ζωρζ ότι τον περιμένουμε χωρίς άλλο

γιά την έξοχη, όταν εγώ γίνο έντελώς καλά! Ειναι απόλαυσις ο καϊμένος ο Ζωρζ! Πρέπει να εινε αυτός γιά να μάς διοικεθάσει...

- Πές μου γιατί του έκανες μούτρα την τελευταία φορά;
- Εγώ;
- Μάλιστα, έσύ. Ξέρεις πώς εινε ο καλύτερός μας φίλος, πρέπει να προσέχη κανείς πώς του φέρεται, γιατί εινε πολύ ευαίσθητος και με τίποτα στενάζει! Εινε από κείνους που δεν πρέπει κανείς να δείχνη έλλειψη άνατροφής.

Επέχρεται πάλι σιωπή. Δεν άκούεται πλέον παρά ο θόρυβος της πέννας που τρέχει πάνω στο χαρτί. Το μειδίμα γίνεται έντονώτερον εις τὰ χείλη της νεαρής γυναίκας. 'Ο 'Ερνέστος άκτινοβολεί από ευχαρίστησι γιατί ήλθε κ' ο μπεμπές μέσα, τ'άθησε ομιά στον πατέρα του, ο όποιος έλαφρά χώνει το χέρι μέσα στα μαλλιά του.

- Και πόσον αγαπά αυτό το παιδί, πόσο το έχει χαιδέμενο!
- Πές μου, μπεμπέ, τον αγαπάς τό φίλο σου το Ζωρζ, αϊ;
- Ναι, μπαμπά. Μαμά πές στο φίλο μου το Ζωρζ ότι τον φιλω.
- Καλά, αγάπη μου.

Έκείνη γράφει:
"Ο μπεμπές μας σε φιλεί... όσο μεγαλώνει τόσο σου μοιάζει. Όταν τον κυττάω μου φαίνεται πως βλέπω έσένα. 'Υπάρχουν στιγμές που εινε το αντίπαιόν σου. Τό στόμα σου, τὰ μάτια σου, όλος έσύ, επιπέλους εινε παιδί σου.

Σηκώνεται με μια σπασμοδική κίνησι και φιλεί το παιδί της.
— Κι' έμένα δεν με φιλά;
Σκύβει προς αυτόν. 'Ο 'Ερνέστος άνασηρώνεται και φιλεί αυτός τὰ χείλη που προτεινόνται.

FW — 'Ετελείωσες τό γράμμα; τήν φράτα.

— Όχι έχω άκόμη μερικώς λέξεις...

— Τότε να του θυμισής, του Ζωρζ ότι μάς έχει ύποσχεθή ροδάκινα από τον κήπο του.

Ξανακάθεται στο γραφείο και γράφει:

"Ο άνδρας μου σε παρακαλεί να μάς στείλης ροδάκινα...

"Νά βάλής την άπάντην στον πάτο του καλαθού. Κύνταξε πρό παντός να μου γράψης πολλά, και να μου άναγγείλής την ήμέρα και την ώρα που θα έρθής... Χωρίς έσένα αισθάνομαι τόσο πλήξη!...

Μέ χιλια φιλιά ή άφοσώφιλη σου Ζιζίνα»

— 'Ετελείωσα, ειπε.

'Ο 'Ερνέστος σηκώθηκε. 'Επλησίασε χωρίς να κινή θόρυβο τη γυναίκα του και κυττάζει από πάνω από την πλάτη της. 'Εκείνη ξαφνικά γυρίζει

- και τον άνεψιέ.
- Δεν μου λές! Τι κάνεις έκει;
- Προσπαθούσα να διαβάσω, άλλα δεν τό κατάφερα. Τά μάτια μου ειναι τόσο αδύνατα.
- Αν έχεις όρεξι γιατί να στενοχωριόσαι... Νά πάρτο.
- Όχι! όχι δεν χρειάζεται. Ξέρω πώς γράφεις. Δώσέ μου το μονάχα όταν τό σφραγίσης.
- Γιατί;
- Γιατί θά βγώ έξω... Αισθάνομαι τον εαυτό μου καλλίτερα. Και θά πάω εις τό ταχυδρομείο.
- Για να ρίξής το γράμμα μου;
- Ναι... όφρεβούά, έφρασα.

'Ο 'Ερνέστος εβήκε έξω. 'Ο καρός ειναι θαυσιμιος, σωστή μέρα του Μαγιού, ήλιος, χαρά Θεού. Περιπατεί σιγά σιγά, σαν άνθρωπος ευχαριστήμενος από τη ζωή. Φθίνει στο ταχυδρομείο, βγάζει από την τσέτη του το γράμμα, τό πλησιάζει στα ρουθούνια του, μυρίζει άργά άλλα βαθειά τό άρωμά του, έπειτα τό ρίχνει στο γραμματοκιβώτιο.

'Ο 'Ερνέστος ειναι γελαστός, συλλογίζεται τη γυναίκα του, και δεν βλέπει την ώρα να την ξαναϊδθ!...

Μετάρρ. Α. Β. Πακλμύρης

Ζάκ Λωράν

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πέρφ άγοράν τὰ κάτωθι βιβλία: Τό «Τσάκωμα τ' 'Αι Ροκκου» μετάρρ. Γουζέλλ. «Οι Βασίλεις των Βουνών» από 'Εδμ. 'Αμπου, μετάρρ. «Συλλογή Αημοδών Αεμάτων» Ζαμπελου, «Σονέττα» Στ. Μαρτζώκη «Τό Φίλημα» ποιημ. Γ. Τερτσέτη, «'Ανθρώπος του Κόσμου» Γρ. Ξενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταμ. περιοδικόν «Μπουκέτο».